

الباب الرابع و العشر من الواحد السابع في عدم جواز التوبة...

حضرت باب

اصلي فارسي

الباب الرابع و العشر من الواحد السابع في عدم جواز التوبة الا عند الله في مظهر نفسه في ظهوره و الا فاستغفروا لله سرا عند انفسكم.

ملخص این باب آنکه اذن داده نشده استغفار نفسی نزد نفسی در لیل و در یوم قیامت عند "من ینظره لله" او ما اذن جایز است و الا استغفار باید کرد خدا را در هر حال ما بین خود و او که اگر عبدی بآنچه در امکان ممکن است استغفار کند خدا را باز مستحق است باستحقاق کینونیت خود چگونه که بر شئون آن رسد

نه اینکه استغفار کنی و از آنکه از او استغفار میکنی از او محتجب باشی زیرا که استغفار از خدا ثابت نمیشود الا باستغفار از مظهر امر که شجره حقیقت باشد و همچنین حروف حی او در یوم ظهور او و الا بعدد کلشیء اگر استغفار کنی ثمر نمی بخشد از برای تو چنانچه در لیل و نهار میکنی و خود ظالم هستی بر آن کسی که استغفار نزد او استغفار نزد خداوند است زیرا که در امکان سبیلی نیست از برای خلق بسوی خدا الا بابواب واحد که منتهی میگردد بواحد بلا عدد که اون باشد که مکون کل اعداد لا نهاییه قبل و بعد است

و همچنین در حروف واحد حرف سین را سزاوار نیست الا استغفار نزد باء همچنین میم را الا استغفار نزد سین و همچنین حرفا بحرف تا واحد اول تمام شود که آنوقت تکثر آنرا نتوان احصا نمود از اینجهت امر باستغفار منقطع میگردد الا تا ظهور قیامت

ORIGINAL

AUDIO

ولی هر نفسی که ما بین خود و خدا کند و از حدود بیان تجاوز نکند خداوند قبول می فرماید استغفار آن را تا
حین ظهور و آن وقت قبول نمیشود الا نزد ظاهر بظهور و همچنین کل اعمال و اطوار را تصور کن و قدر دان
یوم ظهور را که کل حول آن طائف میگردد و استغفر الله فی کل حین و قبل حین و بعد حین.

